

«Minari», la meravella coreana que conquerirà els Oscars 2021

La pel·lícula de Lee Isaac Chung és un exercici cinematogràfic bellíssim sobre l'amor, la família, la superació, el fet de saber estimar i créixer en un entorn saludable

Els protagonistes de «Minari» | A24 Films

Aconseguir la senzillesa cinematogràfica no és fàcil. Ho és confondre-la amb el que és simple, lleuger, sense profunditat. *Minari* és un exercici de senzillesa extremadament complex, difícil, notori i d'una alta qualitat (<https://www.youtube.com/watch?v=KQ0gFidlro8>). El director nord-americà d'origen coreà (en un altre context seria irrellevant, però no en aquesta pel·lícula) treballa amb una idea interessant que es va desenvolupant al llarg del metratge amb una fluïdesa magistral. Explicar la història d'una família -inspirada en la seva pròpia- a través dels ulls d'un infant i assolir un punt de vista tan madur, tan adult i tan ben construït és d'una orfebreria extrema.

És en aquesta cinematografia d'autor, curosa i detallista, que es desenvolupa una trama que gira al voltant d'una família coreana emigrant a la recerca del somni americà. De la construcció d'una idea, d'un somni, on totes les esperances dels adults són dipositades. La de la mare, en els seus fills i el seu futur. La del pare, en un terreny per a construir una granja i aixecar un negoci agrícola.

El cor de la pel·lícula és que, a priori, no passa absolutament res. Però aquesta meravella de solar dramàtic de la trama és un engany, perquè les diferents dificultats, entrebancs i situacions que es desenvolupen a la pantalla són d'una gran càrrega emocional, dramàtica i senzillesa -recordem el concepte, en cap cas simplicitat- que meravellen. El film de Chung (<https://www.youtube.com/watch?v=KQ0gFidlro8>) amaga fortíssimes lectures (<https://www.youtube.com/watch?v=KQ0gFidlro8>) dramàtiques sobre l'amor, la família, la superació, el fet de saber estimar i créixer en un entorn saludable. Renéixer sobre les cendres de la desgràcia humana que ens envolta i sortir-se'n dels entrebancs que presenta una vida difícil són els

últims dos punts clau d'una pel·lícula que va *in crescendo*.

Minari té la capacitat de desprendre's del dramatisme artificial que arrossegueu les pel·lícules del gènere familiar que no ballen en les aigües de la comèdia i assoleix la fita de no desentendre's mai dels tres nuclis familiars principals: els pares, els fills i l'àvia. És en aquests tres eixos on es construeix un relat que al principi sembla avorrit, sense ànima i a poc a poc s'infla en una immensa pel·lícula. La història d'una família radica en l'empatia que genera a qualsevol espectador, que es pot veure reflectit, encara que sigui de manera remota, en aquella quotidianitat tan particular i en aquella màxima, a vegades tòpica però tan real, que tota família és un món.

Altres crítiques dels Oscars 2021:

[noticia]218988[/noticia]

[noticia]218952[/noticia]